

til hans Alder eller Svagelighed. Han kunde blive rasende, naar Folk i hans Nærværelse brugte Udtrykket »gamle Mænd« om Folk, der ikke i det mindste var halvfems.

Men nu vaagnede han. Han havde hørt det ringe.

»Det er Zaun . . . Men hvorfor er her mørkt? Saa drej dog op for Lyset!«

»Nej, det er ikke Zaun,« sagde Veninden efter at have lyttet lidt. »Det er Professor Bendix.«

»Bendix? . . . Hvad vil han?«

Døren aabnedes for Husets Læge, der samme Dag var kommen hjem fra sin Udenlandsrejse. En stilfærdig og forlegen lille Mand med Skæg og Brillen.

»Ja, hvad vil De mig i Grunden?« sagde Enslev. »Jeg fejler ingenting. Er stærk som en Bjørn! . . . Fortæl De hellere lidt om Dem selv og Deres Rejse. De har været i Italien, ikke sandt? De har været saa lykkelig at se Rom og Venedig. Det er alt sammen endnu Drøm for mig. Jeg har aldrig haft Tid til at rejse. En førende Politiker er et Lands Lænkehund. Han kommer aldrig selv udenfor Porten.«

Det var nu ikke udelukkende, fordi han ikke havde undt sig Tid dertil, at Enslev aldrig havde været udenfor Landegrænsen. Han havde ingensinde følt stærk Trang til at lære noget andet Land eller Folk at kende end det danske. Og selv sine Landsmænd interesserede han sig i Grunden først for, naar de var